

Буличева Наталія Анатоліївна – кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, доцент кафедри економіко-правових дисциплін Національної академії внутрішніх справ;

Пивовар Юрій Ігорович – кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри економіко-правових дисциплін Національної академії внутрішніх справ

ЕЛЕКТРОННЕ УРЯДУВАННЯ У СФЕРІ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ ОРГАНАМИ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

Досліджено правову регламентацію діяльності органів державної влади з надання адміністративних послуг з використанням можливостей електронного урядування. Проаналізовано проблеми організації діяльності з надання адміністративних послуг органами державної влади з використанням інформаційно-телекомунікаційних технологій на прикладі Державної митної служби України. Запропоновано основні напрями вдосконалення вітчизняного законодавства в цій сфері.

Ключові слова: адміністративні послуги; електронне урядування; електронний підпис.

Исследована правовая регламентация деятельности органов государственной власти по предоставлению административных услуг с использованием электронного управления. Проанализированы проблемы организации деятельности по предоставлению административных услуг органами государственной власти с использованием информационно-телекоммуникационных технологий на примере Государственной таможенной службы Украины. Предложены основные направления совершенствования отечественного законодательства в этой сфере.

Ключевые слова: административные услуги; электронное управление; электронная подпись.

The authors examines the legal regulation of public authorities to provide administrative services in electronic form. The article analyzes the problems of the organization to provide administrative services to public authorities using information and communication technologies on the example of the State Customs Service of Ukraine. Suggested key issues for improving the national legislation in this area.

Keywords: the administrative facilities; electronic management; electronic signature.

ніні в умовах інформатизації суспільства та стрімкого науково-технічного прогресу **Н**об'єктивною необхідністю стає впровадження електронного урядування в діяльність органів державної влади з надання адміністративних послуг. Розроблений у межах міжнародної технічної допомоги Проект Державної цільової програми реформування державного управління та державної служби на 2011–2015 роки, розміщений на сайті Центру адаптації державної служби до стандартів Європейського Союзу (Центр створений та функціонує при Головному управлінні Державної служби України, відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 14 квітня 2004 р. № 485 [1]), містить заходи з

переходу органів державної влади на безпаперові (електронні) засоби документообігу та побудови системи надання адміністративних послуг on-line через єдине веб-вікно. Зокрема, до таких заходів належить удосконалення нормативно-правової бази ведення електронного документообігу, розроблення типової методики та регламентів надання послуг органами державної влади, розроблення спеціального програмного забезпечення автоматизованої підтримки надання послуг, створення веб-порталу доступу до отримання on-line послуг через єдине веб-вікно тощо [2].

Запровадження можливостей електронного урядування в діяльність органів державної влади з надання адміністративних послуг є недостатньо розробленим напрямом наукових досліджень. Серед учених, які досліджували цю тематику, відомими є праці Л. В. Бесчастної, І. О. Бондаренко, Н. Т. Гончарук [3, с. 31], І. В. Дроздової, Г. М. Писаренко, Г. Г. Почепцова, А. І. Семенченко, С. А. Чукута. Водночас саме на наукових розробках, а також досвіді юристів-практиків має ґрунтуватися розвиток діяльності органів влади з надання послуг громадянам в електронній формі.

Метою статті є розроблення пропозицій щодо вдосконалення діяльності органів державної влади з надання адміністративних послуг з використанням можливостей електронного урядування на основі аналізу чинної нормативно-правової бази, що регулює зазначену діяльність, та вивчення вітчизняного й закордонного досвіду її розвитку.

Правову основу для розвитку системи адміністративних послуг з використанням можливостей спеціальних електронних технологій опрацювання даних сьогодні вже закладено. Так, з метою реалізації громадянами конституційних прав на вільний доступ до інформації про діяльність органів державної влади, а також забезпечення гласності та відкритості їх діяльності, прийнято Порядок оприлюднення в мережі Інтернет інформації про діяльність органів виконавчої влади, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 4 січня 2002 р. № 3, а згодом і Законом України “Про доступ до публічної інформації” від 13 січня 2011 р. № 2939-VI. Цими нормативними актами передбачено впровадження та використання сучасних інформаційних технологій для надання інформаційних та інших послуг громадськості органами державної влади. Відповідно до ч. 12 пп. 1 п. 8 вищевказаного Порядку, відомості про перелік і порядок надання адміністративних послуг органами виконавчої влади та бюджетними установами, що перебувають у їх управлінні та яким делеговано повноваження з надання таких послуг, мають розміщатися на веб-сайтах міністерств та інших центральних органів виконавчої влади [4]. Абзац 3 ч. 1 ст. 15 Закону України “Про вільний доступ до публічної інформації” закріплює обов’язок суб’єктів владних повноважень оприлюднювати перелік й умови отримання послуг, що надають ці органи, форми і зразки документів, правила їх заповнення [5].

Нині громадяни мають доступ у мережі Інтернет до офіційного урядового веб-порталу, а також веб-сайтів галузевих міністерств та інших центральних органів виконавчої влади. Здебільшого на сайтах розміщують загальну інформацію про орган, його структуру, повноваження, нормативно-правову базу. Також подають електронні адреси для зворотного зв’язку, гостьові книги, електронні форми для звернень до посадових осіб з конкретними питаннями, інколи працюють “громадські (Інтернет) приймальні”, “гарячі лінії”, де дають відповіді на актуальні питання, що стосуються діяльності цього органу. Інформацію на веб-сайтах постійно оновлюють. Вимоги щодо інформаційного наповнення й технічного забезпечення функціонування веб-сайтів державних органів затверджено спільним наказом Державного комітету інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України та Державним комітетом зв’язку та інформатизації України “Про затвердження Порядку інформаційного наповнення та

технічного забезпечення Єдиного веб-порталу органів виконавчої влади та Порядку функціонування веб-сайтів органів виконавчої влади” від 25 листопада 2002 р. № 327/225 [6].

Відповідно до вибіркового аналізу стану розвитку сайтів державних органів та органів місцевого самоврядування, більшість характеризується високим рівнем розвитку в частині інформування про адміністративні послуги. Аналізуючи інформацію офіційного сайту Державної митної служби України, зауважимо, що на його веб-сторінках передбачено розділ “Каталог послуг”, що містить перелік адміністративних послуг, виділено ті з них, що надають в електронній формі шляхом створення гіперпосилань на відповідну веб-сторінку, через яку здійснюють їх надання.

Водночас наступним етапом упровадження механізму надання адміністративних послуг on-line має стати безпосереднє обслуговування через веб-ресурси.

Під час вивчення відомостей, що розміщують на офіційних веб-сторінках, для оцінювання обрано такі показники можливості двостороннього обміну інформацією:

- 1) надання безпосередньої інформації про адміністративні послуги;
- 2) розміщення інформації про електронні форми документів, необхідні для отримання відповідної адміністративної послуги;
- 3) забезпечення приймання органом виконавчої влади заповнених форм документів в електронному вигляді для надання конкретної адміністративної послуги;
- 4) направлення органами виконавчої влади адміністративних актів в електронній формі споживачам;
- 5) моніторинг діяльності з надання адміністративних послуг через веб-ресурси.

Таке дослідження дало змогу виявити, що жоден веб-сайт не відповідає вимогам реальної інтерактивності, тобто досі не забезпечено можливостей обміну даними, з метою здійснення операцій в on-line режимі. Наприклад, замовлення паспортів, продовження дії ліцензій і патентів тощо. Така організація сайтів полягає вже не так в інформуванні, як у безпосередньому обслуговуванні.

Дієвим засобом досягнення двостороннього інтерактивного спілкування під час надання громадянам адміністративних послуг органами державної влади та місцевого самоврядування має слугувати система електронного урядування, що є системою збирання, введення, пошуку, опрацювання, збереження та надання на вимогу користувача інформаційних ресурсів [7, с. 109]. Функціонування інформаційної системи “Електронний уряд”, запровадженої відповідно до постанови Кабінету Міністрів України “Про заходи щодо створення електронної інформаційної системи “Електронний уряд” від 24 лютого 2003 р. № 208 [8], має забезпечити налагодження інформаційних комунікацій між органами влади, створення централізованих баз даних з технологіями розподіленого опрацювання даних для реалізації електронного документообігу в усіх органах влади. Нормативно-правове регулювання організації та порядку ведення електронного документообігу і правового статусу учасників відносин з використання електронного цифрового підпису забезпечують закони України “Про електронні документи та електронний документообіг” від 22 травня 2003 р. № 851-IV [9] та “Про електронний цифровий підпис” від 22 травня 2003 р. № 852-IV [10], що набули чинності 1 січня 2004

року, а також низка інших підзаконних актів, прийнятих на їх виконання, зокрема, постанови Кабінету Міністрів України “Про затвердження Типового порядку здійснення електронного документообігу в органах виконавчої влади” від 28 жовтня 2004 р. № 1453 [11], “Про електронний обмін службовими документами в органах виконавчої влади” від 17 липня 2009 р. № 733 [12] та ін. Крім того, наказом Державного комітету зв’язку та інформатизації України від 15 серпня 2003 р. № 149 затверджено Перелік і Порядок надання інформаційних та інших послуг з використанням інформаційної системи “Електронний уряд” [13].

Застосування можливостей електронного урядування, ведення електронного документообігу сприятимуть підвищенню оперативності процесу надання адміністративних послуг, прозорості та відкритості цієї діяльності, налагодженню зворотного зв’язку органів влади та фізичних і юридичних осіб – одержувачів адміністративних послуг, а також зростанню довіри суспільства до влади. Як зазначає Г. М. Писаренко, застосування електронних можливостей спілкування для надання адміністративних послуг підвищить їх зручність і якість [14, с. 141]. Л. В. Бесчастнова розглядає on-line послуги як чинник зниження ресурсних витрат адміністративних органів [15, с. 77].

З цього приводу І. В. Дроздова зазначає: “...це можливість додаткових консультативних послуг, економія бланків і часу та зусиль як службовців, так і громадян; це створення можливості для звернення особам, які за станом свого здоров’я вимушені звертатися до адміністративних органів через довірених осіб чи представників; це і можливість проведення соціологічних досліджень” [16, с. 170].

Однією з істотних умов забезпечення надання платних адміністративних послуг за допомогою технологій електронного урядування є наявність у державі системи масових електронних платежів. Функціонування Національної системи масових електронних платежів забезпечує Національний банк України. У цьому напрямі прийнято нормативно-правові акти: Правила Національної системи масових електронних платежів, затверджені постановою Правління Національного банку України від 10 грудня 2004 р. № 620 [17], Програма розвитку Національної системи масових електронних платежів на 2006–2008 роки, затверджена постановою Правління Національного банку України від 30 березня 2006 р. № 121 [18], Тимчасове положення про застосування мобільного платіжного інструмента в Національній системі масових електронних платежів, затверджене Протоколом Ради Платіжної організації Національної системи масових електронних платежів Національного банку України від 31 серпня 2006 р. № 71 [19], та ін.

Нині значного досвіду запровадження електронних технологій під час надання адміністративних послуг набула Державна митна служба України. Так, з метою прискорення та спрощення митних процедур декларування товарів, прийнято низку відомчих нормативних актів, зокрема, наказ Державної митної служби України “Про митний контроль та митне оформлення товарів, які декларуються з подаванням вантажної митної декларації та документів контролю за переміщенням товарів в електронному вигляді” від 26 вересня 2007 р. № 800 [20], спільний наказ Державної митної служби України, Міністерства охорони здоров’я України, Міністерства аграрної політики України, Міністерства охорони навколишнього природного середовища України “Про встановлення єдиної форми обліку укомплектованості місць розташування підрозділів митних органів спеціалістами, які здійснюють санітарно-епідеміологічний, ветеринарний, фітосанітарний, радіологічний та екологічний контроль за принципом “єдиного офісу” від 24 лютого 2010 р. № 149/162/82/97 [21], Єдиний порядок функціонування у вантажних митних комплексах, автопортах, автотерміналах системи електронного обліку товарів і транспортних засобів, затверджений наказом Державної митної служби України від 20

грудня 2010 р. № 1490 [22], наказ Державної митної служби України “Про затвердження Умов електронного декларування” від 17 березня 2011 р. № 216 [23] тощо. Цей позитивний досвід у спрощенні митних процедур та наближенні до європейських і світових стандартів завдяки електронному декларуванню також оцінено І. О. Бондаренко [24, с. 104].

Однак сьогодні не налагоджено механізм обміну інформацією між громадянином та органом влади в режимі on-line. Більшість сайтів органів виконавчої влади в розділі “каталог послуг” лише надають загальну інформацію про послуги, розміщують бланки заяв на її одержання та не передбачають можливостей для відповіді на заяву, надання електронного адміністративного акта. Крім того, немає єдиної інформаційної інфраструктури для встановлення взаємодії та обміну інформацією між відомствами державної влади, що унеможливує надання більшості адміністративних послуг у режимі “єдиного вікна”. Фактично не впроваджено механізм захисту електронних документів шляхом застосування цифрового підпису, обов’язкового реквізиту електронного документа, що є підставою для його обліку та набуття юридичної сили.

На розв’язання цих та інших проблем організації діяльності органів державної влади й органів місцевого самоврядування з надання адміністративних послуг в електронній формі спрямовано комплекс заходів, розроблених у межах Концепції розвитку електронного урядування в Україні, затвердженої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 13 грудня 2010 р. № 2250-р. Так, зазначена вище Концепція розвитку електронного урядування в Україні визначає шляхи та засоби розв’язання проблем ефективного функціонування електронного урядування, серед яких процесу надання адміністративних послуг стосуються такі:

- 1) розроблення необхідної нормативно-правової та нормативно-технічної бази, а також єдиних стандартів, протоколів і регламентів взаємодії суб’єктів електронного урядування, їх гармонізація з міжнародними стандартами;
- 2) визначення переліку адміністративних послуг, що надають органи державної влади й органи місцевого самоврядування, переведення їх в електронну форму; створення Національного реєстру електронних інформаційних ресурсів веб-сайтів органів державної влади та органів місцевого самоврядування на всіх рівнях;
- 3) створення єдиної інформаційної системи, що містить реєстр адміністративних послуг, що надають органи виконавчої влади й органи місцевого самоврядування, а також інформацію про умови їх отримання;
- 4) забезпечення надання органами державної влади й органами місцевого самоврядування послуг в електронній формі громадянам і суб’єктам господарювання з використанням Інтернету, зокрема, здійснення реєстрації суб’єктів господарювання, подання звітності;
- 5) створення Єдиного веб-порталу адміністративних послуг;
- 6) створення спеціальних центрів (пунктів) надання послуг, центрів обслуговування населення (кол-центрів);
- 7) створення умов для участі громадян, їх об’єднань і суб’єктів господарювання у процесі підготовки державних рішень [25].

Аналіз зазначеної Концепції розвитку електронного урядування в Україні засвідчив, що ця проблема є комплексною. На нашу думку, визначені Концепцією розвитку електронного урядування в Україні напрями є загальними та потребують подальшої деталізації в Плані заходів щодо реалізації її виконання, затвердженому рішенням Уряду. Цей План заходів має передбачати конкретизацію шляхів розвитку електронного урядування з окресленням завдань, їх виконавців, строків і контролю за їх виконанням. Крім того, під час виконання Плану заходів виникне потреба внесення відповідних змін у чинне законодавство.

Про необхідність розроблення правового регулювання сфери надання адміністративних послуг з урахуванням можливостей електронного урядування свідчать проблеми, що сьогодні виникли в Росії і полягають у такому:

1) через відсутність дієвого контролю за впровадженням федеральної цільової програми “Електронна Росія (2002–2010 роки)”, затвердженої постановою Правління Російської Федерації від 28 січня 2002 р. № 65 [26], передбачені заходи з упровадження та масового поширення інформаційних і комунікаційних технологій реалізовано центральними органами виконавчої влади протягом восьми років лише частково. Це спричинено недостатністю механізму контролю за належним виконанням електронних державних послуг. На практиці одержувачі змушені вивчати безліч інформації на сайтах різних органів державної влади, у зв’язку з неналагодженістю єдиного порталу державних послуг, а також досить часто виконувати вимоги щодо особистого надання документів та лише в письмовій паперовій формі до відповідних адміністративних органів, що фактично унеможлиблює отримання цієї послуги на відстані з допомогою Інтернету;

2) через недостатню координацію міжвідомчої взаємодії не досягнуто поставлених цілей щодо створення єдиної системи електронного документообігу. Було направлено значні бюджетні кошти на сертифікацію електронних цифрових підписів (механізму, що захищає електронний документ від підроблення), які зрештою, не використовують і на 1 %, хоча у країнах Європи цифрові підписи застосовує більше ніж половина населення.

Таким чином, вважаємо за потрібне наголосити на необхідності розвитку системи адміністративних послуг з використанням можливостей електронного урядування як однієї з умов підвищення ефективності та прозорості діяльності органів державної влади, упровадження відповідних змін чинного законодавства, спрямованих на:

1) чітке розмежування повноважень центральних органів державної влади щодо реалізації політики у сфері інформаційно-технічного забезпечення процесу надання адміністративних послуг;

2) розроблення з урахуванням наявної міжнародної практики порядку затвердження та вимог до змісту відомчих стандартів, регламентів надання та переліків адміністративних послуг, що надають в електронній формі;

3) установа порядку координації взаємодії між відомствами на всіх рівнях і нормативно-технічного забезпечення функціонування єдиного інформаційного простору для провадження принципу “одного вікна” під час обслуговування фізичних та юридичних осіб;

4) розроблення методики оцінювання ефективності урядування через інформаційні технології;

5) забезпечення обґрунтованого розрахунку необхідних фінансових витрат на розвиток адміністративних послуг on-line та розроблення на їх підставі на загальнодержавному рівні відповідної цільової бюджетної програми фінансування.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про утворення Центру сприяння інституційному розвитку державної служби : постанова Кабінету Міністрів України від 14 квіт. 2004 р. № 485 // Офіційний вісник України. – 2004. – № 16. – Ст. 1106. – С. 131.
2. Аналітичні матеріали офіційного сайту Центру адаптації державної служби до стандартів Європейського Союзу [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.center.gov.ua>.
3. Гончарук Н. Організаційно-правові аспекти надання адміністративних послуг в Україні / Наталія Гончарук, Леонід Прокопенко // Публічне управління: теорія та практика. – 2011. – № 1(5). – С. 26–32.
4. Про Порядок оприлюднення в мережі Інтернет інформації про діяльність органів виконавчої влади : постанова Кабінету Міністрів України від 4 січ. 2002 р. № 3 // Офіційний вісник України. – 2002. – № 2. – Ст. 57. – С. 234.
5. Про доступ до публічної інформації : Закон України від 13 січ. 2011 р. № 2939-VI // Офіційний вісник України. – 2011. – № 10. – Ст. 446. – С. 29.
6. Про затвердження Порядку інформаційного наповнення та технічного забезпечення Єдиного веб-порталу органів виконавчої влади та Порядку функціонування веб-сайтів органів виконавчої влади : спільний наказ Державного комітету інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України та Державного комітету зв'язку та інформатизації України від 25 листоп. 2002 р. № 327/225 // Офіційний вісник України. – 2003. – № 2. – Ст. 49. – С. 160.
7. Почепцов Г. Г. Інформаційна політика : [навч. посіб.] / Г. Г. Почепцов, С. А. Чукут. – К. : Знання, 2008. – 663 с.
8. Про заходи щодо створення електронної інформаційної системи “Електронний уряд” : постанова Кабінету Міністрів України від 24 лют. 2003 р. № 208 // Офіційний вісник України. – 2003. – № 9. – Ст. 378. – С. 112.
9. Про електронні документи та електронний документообіг : Закон України від 22 трав. 2003 р. № 851-IV // Офіційний вісник України. – 2003. – № 25. – Ст. 1174. – С. 106.
10. Про електронний цифровий підпис : Закон України від 22 трав. 2003 р. № 852-IV // Офіційний вісник України. – 2003. – № 25. – Ст. 1175. – С. 111.
11. Про затвердження Типового порядку здійснення електронного документообігу в органах виконавчої влади : постанова Кабінету Міністрів України від 28 жовт. 2004 р. № 1453 // Офіційний вісник України. – 2004. – № 44. – Ст. 2895. – С. 125.
12. Про електронний обмін службовими документами в органах виконавчої влади : постанова Кабінету Міністрів України від 17 лип. 2009 р. № 733 // Офіційний вісник України. – 2009. – № 54. – Ст. 1867. – С. 12.
13. Про затвердження Переліку і Порядку надання інформаційних та інших послуг з використанням інформаційної системи “Електронний уряд” : наказ Державного комітету

зв'язку та інформатизації України від 15 серп. 2003 р. № 149 // Офіційний вісник України. – 2003. – № 48. – Ст. 2547. – С. 310.

14. Писаренко Г. М. Адміністративні послуги в Україні: організаційно-правові аспекти : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Писаренко Ганна Миколаївна. – Одеса, 2006. – 196 с.

15. Бесчастнова Л. В. Административно-правовое регулирование государственных услуг : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.14 / Бесчастнова Лилиана Владиславовна. – Саратов, 2008. – 232 с.

16. Дроздова І. В. Міністерство внутрішніх справ України як суб'єкт надання адміністративних послуг : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Дроздова Інна Вікторівна. – К., 2009. – 254 с.

17. Про затвердження Правил Національної системи масових електронних платежів : постанова Правління Національного банку України від 10 груд. 2004 р. № 620 // Офіційний вісник України. – 2005. – № 2. – Ст. 93. – С. 82.

18. Про затвердження Програми розвитку Національної системи масових електронних платежів на 2006–2008 роки : постанова Правління Національного банку України від 30 берез. 2006 р. № 121 [Електронний ресурс]. – Режим доступу :

<http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=v0121500-06>.

19. Про затвердження Тимчасового положення про застосування мобільного платіжного інструмента в Національній системі масових електронних платежів : протокол Ради платіжної організації Національної системи масових електронних платежів Національного банку України від 31 серп. 2006 р. № 71 [Електронний ресурс]. – Режим доступу :

<http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=v0071500-06>.

20. Про митний контроль та митне оформлення товарів, які декларуються з подаванням вантажної митної декларації та документів контролю за переміщенням товарів в електронному вигляді : наказ Державної митної служби України від 26 верес. 2007 р. № 800 // Офіційний вісник України. – 2007. – № 78. – Ст. 2909. – С. 65.

21. Про встановлення єдиної форми обліку укомплектованості місць розташування підрозділів митних органів спеціалістами, які здійснюють санітарно-епідеміологічний, ветеринарний, фітосанітарний, радіологічний та екологічний контроль за принципом “єдиного офісу” : спільний наказ Державної митної служби України, Міністерства охорони здоров'я України, Міністерства аграрної політики України, Міністерства охорони навколишнього природного середовища України від 24 лют. 2010 р. № 149/162/82/97 // Офіційний вісник України. – 2010. – № 32. – Ст. 1181. – С. 280.

22. Про затвердження Єдиного порядку функціонування у вантажних митних комплексах, автопортах, автотерміналах системи електронного обліку товарів і транспортних засобів : наказ Державної митної служби України від 20 груд. 2010 р. № 1490 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 5. – Ст. 256. – С. 62.

23. Про затвердження Умов електронного декларування : наказ Державної митної служби України від 17 берез. 2011 р. № 216 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 29. – Ст. 1280. – С. 392.

24. Бондаренко І. О. Організаційно-правові основи надання послуг в галузі митної справи : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Бондаренко Ірина Олександрівна. – Ірпінь : Нац. акад. Держ. податкової служби України, 2006. – 205 с.

25. Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні : розпорядження Кабінету Міністрів України від 13 груд. 2010 р. № 2250-р. // Офіційний вісник України. – 2010. – № 97. – Ст. 3443. – С. 48.

26. О федеральной целевой программе “Электронная Россия (2002–2010 годы)” : постановление Правительства Российской Федерации от 28 янв. 2002 г. № 65 [Электронный ресурс]. – Режим доступа :

<http://docs.cntd.ru/document/901809539>.